

عنوان مقاله:

تیپولوژی معماری روستایی شرق و غرب گیلان

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و مدیریت توسعه شهری در ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

پریسا شاه وردی - عضو هیئت علمی دانشگاه فنی و حرفه ای

خلاصه مقاله:

هماهنگی قوانین و شیوه معماری هر زیست بوم با پایداری توسعه در آن رابطه ای ناگسستنی دارد. زیرا معماری سنتی یک قوم ریشه در اندیشه معماران آن قوم در طی ادوار تاریخ دارد و مسلماً بر اساس نیاز مردمان بومی منطقه و با کمک مصالح قابل دسترس و بومی طراحی شده است. معماری سنتی هر منطقه برپایه آداب و رسوم و زندگی اجتماعی مردمان آن دیار و تحت تاثیر دیدگاه های مذهبی و آیینی آنان شکل گرفته است. بنابراین معرفی این نوع از معماری کلید توسعه پایدار آن منطقه می باشد. جهانی شدن، همراه با رشد و پیشرفت تکنولوژی و افزایش سرعت در زندگی، سبب شده است تا آداب و رسوم کهن و میراث به جا مانده از گذشتگان کمرنگ شده و به دست فراموشی سپرده شود. در عرصه معماری نیز، معماری بومی که بر اثر سالها تجربه و هماهنگی با اقلیم و فرهنگ هر منطقه به وجود آمده بود، به یکباره فراموش شد. شناسایی و حفظ میراث گرانبهای معماری روستایی نوعی پاسداری از سرمایه های ملی و تاریخی کشور بوده و کمک می نماید تا با شناخت ویژگی هایی معماری هر منطقه اصول پایدار بجای مانده از گذشته در کالبد جدید جاری و هویت و اصالت معماری سکونتگاه های روستایی حفظ گردد. مقاله پیش رو با این هدف به بررسی معماری روستایی جلگه شرق و غرب گیلان پرداخته و با بررسی نمونه های موجود به تبیین ویژگی های معماری این مناطق می پردازد و در انتها شباهت ها و تفاوت های معماری این مناطق عنوان می گردد. روش گردآوری اطلاعات به صورت میدانی و کتابخانه ای می باشد.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، جلگه گیلان، معماری پایدار، معماری روستایی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/973618>

